

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **D.G.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 19 grudnia 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 29 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 248/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt III K 90/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D.G. kosztami postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt III K 90/23, Sąd Okręgowy w Kielcach uznał D.G. za winnego tego, że w dniu 1 października 2022 r. w K. w zamiarze, aby M.K. oraz dwie inne ustalone osoby popełniły czyn zabroniony polegający na wzięciu udziału w pobiciu R.K. poprzez zadawanie mu uderzeń po

całym ciele, w którym narażono go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego oraz średniego uszczerbku na zdrowiu, ułatwił im jego popełnienie, w ten sposób, że zwabił w/w do mieszkania gdzie przebywali w/w oraz opuścił je, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł także, wobec tego skazanego, środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego koty 2.000 zł oraz zaliczył D.G. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku okres zatrzymania w sprawie, a także rozstrzygnął w przedmiocie kosztów.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca D.G. adw. M.D. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść polegający na przyjęciu wbrew zgromadzonym dowodom i wyjaśnieniom oskarżonego, że doszło do popełnienia czynu zabronionego i zawinionego przez oskarżonego. W uzasadnieniu środka zaskarżenia obrońca wskazał, że przeciwko w/w stwierdzeniom przemawiają zarówno wyjaśnienia D.G., jak i obiektywny dowód w postaci zapisu monitoringu.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 248/24 Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że na podstawie art. 455 k.k. poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego skazanemu o art. 4 § 1 k.k., zaś w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego D.G.. Zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości, podnosząc rażące naruszenie przepisów prawa, tj. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 410 w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie przy rozpoznawaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, to jest pominięcie w swoich rozważaniach wyjaśnień i wniosków dowodowych skazanego D.G., które zgłaszał on dwukrotnie już na etapie postępowania przygotowawczego (k. 726 akt) oraz pominięcie zeznań świadków B. R. oraz R. K. obu niezmiernie istotnych dla oceny zasadności postawionego D.G. zarzutu oraz oceny zasadności zarzutów apelacji wniesionej na jego korzyść, ponadto poprzez pominięcie skonfrontowania protokołów obu oględzin nagrania monitoringu z daty

zdarzenia: z etapu postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed sądem I instancji i nieprawidłową ocenę znaczenia przesunięcia czasowego zalegającego w aktach sprawy nagrania monitoringu dla oceny wyjaśnień skazanego D.G. niezmiernie istotnych dla oceny zasadności postawionego D.G. zarzutu oraz oceny zasadności zarzutów apelacji wniesionej na jego korzyść .

Formułując przytoczone zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć autorowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że postępowanie kasacyjne w sprawach karnych nie służy weryfikowaniu ustaleń faktycznych dokonanych w sądach niższej instancji, co jak trafnie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, ma miejsce na gruncie analizowanej sprawy. Podniesiony przez obrońcę skazanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut kwestionujący ocenę dowodów w istocie swej adresowany jest wprost do orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Podważa bowiem stan faktyczny przez ten Sąd ustalony i zaaprobowany przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny w Krakowie poprawnie odniósł się do podniesionego w apelacji zarzutu, przekonująco wskazując, dlaczego w jego ocenie zebrany materiał dowodowy był wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie i w ich następstwie podjęcia określonych w wyroku rozstrzygnięć procesowych. Sąd odwoławczy prawidłowo skontrolował przebieg przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji. Warto nadmienić w tym miejscu, że Sąd drugiej instancji aprobując kontrolowane rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego nie pozostał obojętny wobec zauważanych niedostatków uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień skazanego, akcentując je oraz jednocześnie zaznaczając, że kontroli instancyjnej podlega rzeczzone już orzeczenie Sądu Okręgowego w Kielcach, a nie jego uzasadnienie.

Odnosząc się wprost do zarzutu kasacji należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny w Krakowie miał na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, do którego odwołuje się skarżący w swojej skardze, w tym w szczególności zapis monitoringu. Sąd dokonał analizy zeznań R.K. oraz wspierających je dowodów w postaci zeznań E.W. i W.S. przedstawiając przekonującą argumentację wskazującą na powody, dla których powołane przez obrońcę skazanego dowody w postaci twierdzeń B.R. oraz R.K. nie mogą prowadzić do odmiennych ustaleń aniżeli poczynione przez Sąd Okręgowy w Kielcach. Wskazane wcześniej zeznania R.K., E.W. oraz W.S. korelują ze sobą, a zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwalają na przyjęcie i ustalenie w sprawie niniejszej wyłaniającej się z dowodów przez te osobowe źródła przedstawionych wersji wydarzeń, a odrzucenie z przedstawionych szczegółowo w uzasadnieniu Sądu odwoławczego względów, innych wersji (zob. s. 29-35 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie). Było to postąpienie trafne, które znalazło swoje odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Wobec powyższego brak konieczności przeprowadzania dodatkowego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Ustalony przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowany przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny wobec przedstawionej w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego rozbudowanej argumentacji nie budzi bowiem wątpliwości. Skarżący zaś w treści sporządzonego nadzwyczajnego środka zaskarżenia próbuje przekonać, że zgromadzone w sprawie dowody winny być ocenione inaczej, zgodnie z punktem widzenia jej autora. Polemizuje zatem z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, zaaprobowaną przez Sąd odwoławczy, a ponadto kolejny raz przedstawia okoliczności już rozważane i oceniane także przez ten Sąd, jako wyraz braku akceptacji niekorzystnego rozstrzygnięcia zapadłego na skutek nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych. Na poparcie swego twierdzenia dotyczącego pominięcia kwestii przesunięcia czasowego nagrania monitoringu, nie przedstawia praktycznie żadnej, a co dopiero przekonującej argumentacji, która mogłaby wzruszyć ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o wskazany już wyżej materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych powyżej rozważań i nie stwierdzając, aby Sąd Apelacyjny w Krakowie dopuścił się naruszenia przepisów wskazanych w kasacji, a jednocześnie nie dostrzegając okoliczności uprawniających do orzekania w zakresie szerszym (art. 536 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[WB]

[r.g.]